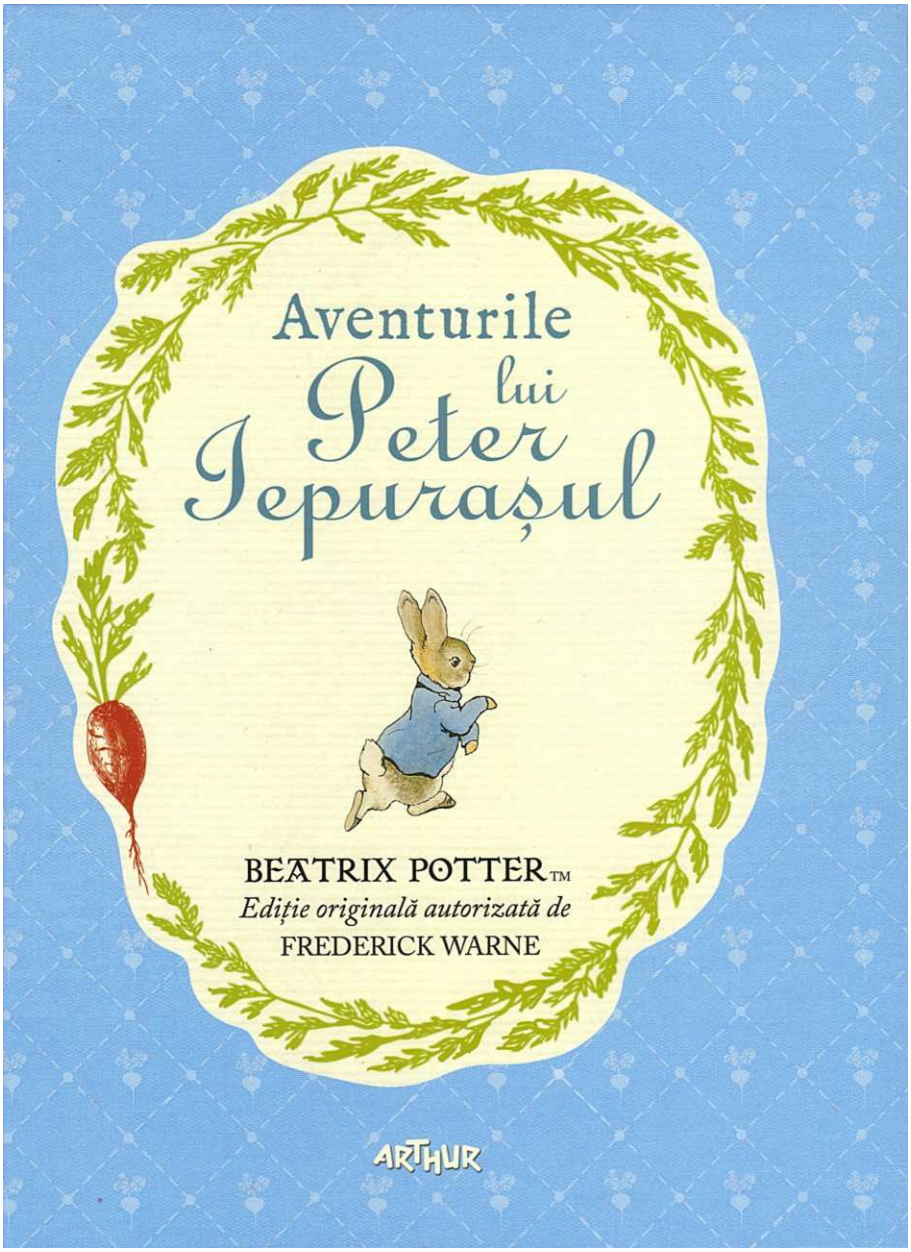

AVENTURILE LUI PETER IEPURAŞUL
BEATRIX POTTER

Beatrix Potter este una dintre cele mai îndrăgite autoare de cărţi pentru copii din toată lumea. După prima sa carte, Povestea lui Peter Iepuraşul, editată de Frederick Warne în anul 1902, Beatrix Potter a continuat să scrie poveşti construite în jurul unor personaje din lumea animalelor, printre care Doamna Arici Scrobelici, Iepuraşul Benjamin, Răţuşca Jemima, Domnul Jeremy Pescarul şi Tom Pisicel. Poveştile sale pline de umor şi dinamism, minunat ilustrate, sunt nelipsite din universul fantastic al fiecărui copil. Beatrix Potter scria cândva: „Dacă am reuşit cumva — fie şi numai într—o mică măsură — să—i fac pe cei mici să aprecieze plăcerile mici şi inocente, atunci am reuşit să fac puţin bine." Poveştile sale se vând şi astăzi în milioane de exemplare şi sunt îndrăgite de copiii din lumea întreagă.

Cele patru poveşti al căror protagonist este Peter Iepuraşul sunt adunate într—o singură carte pentru a fi savurate ca o aventură continuă. Peter şi vărul său Benjamin par să fie urmăriţi de necazuri; şi nici după ce se fac mari nu reuşesc să stea departe de încurcături!

Aceasta este cartea perfectă pentru fanii lui Beatrix Potter şi pentru toţi cei care se întreabă ce s—a întâmplat mai târziu cu Peter Iepuraşul.

Textul poveştilor este integral şi însoţit de toate ilustraţiile originale.

Cuprins

POVESTEA LUI PETER IEPURAŞUL 4

POVESTEA IEPURAŞULUI BENJAMIN 15

POVESTEA IEPURAŞILOR LUI FLOPSY.....26
POVESTEA DOMNULUI VULPOI.....36

POVESTEA LUI PETER IEPURAŞUL

Au fost odată ca niciodată patru iepuraşi, care se numeau: Flopsy, Mopsy, Codiţă Pufoasă, şi Peter. Locuiau împreună cu mama lor într—un banc de nisip, la rădăcina unui brad mare.

—Fiţi atenţi, dragii mei, le spuse într—o dimineaţă bătrâna Doamnă Iepuraş, puteţi zburda pe câmpuri sau în josul potecii, dar nu care cumva să vă aventuraţi în grădina Domnului McGregor.

Odinioară, tatăl vostru a fost prins acolo, iar Doamna McGregor 1—a făcut plăcintă!

—Gata, puteţi s—o luaţi din loc acum, dar aveţi grijă să nu intraţi în bucluc! Eu mă duc la cumpărături.

Apoi Doamna Iepuraş îşi luă o umbrelă şi un coş şi porni prin pădure spre brutărie, de unde cumpără o pâine neagră şi patru chifle cu stafide.

Flopsy, Mopsy şi Codiţă Pufoasă, care erau nişte iepuraşi cuminţi, coborâră pe potecuţă să culeagă mure.

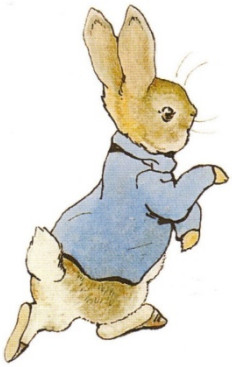

Dar Peter, care era foarte neastâmpărat, fugi întins până la grădina Domnului McGregor şi se strecură pe sub poartă!

Întâi a înfulecat nişte lăptuci şi nişte fasole verde, pe urmă, nişte ridichi.

Apoi, pentru că nu se simţea prea bine, a pornit să caute nişte pătrunjel.

Dar îndată ce trecu de colţul răsadurilor de castraveţi, dădu nas în nas cu nimeni altul decât însuşi Domnul McGregor!

Domnul McGregor era în genunchi şi planta varză, dar într—o clipă sări în picioare şi o luă la fugă după Peter, agitând o greblă deasupra capului şi strigând: „Opriţi hoţul!"

Lui Peter i se făcu inima cât un purice şi, cum nu—şi mai aducea aminte drumul până la gard, începu să alerge fără ţintă, prin grădină. îşi pierdu un pantof printre răsadurile de varză, iar pe celălalt printre cartofi.

După acest neajuns însă, îşi folosi toate cele patru lăbuţe şi câştigă astfel în viteză, aşa încât ar fi putut scăpa dacă n—ar fi avut nenorocul să—şi agate, într—un gard cu agrişe, nasturii mari ai hăinuţei. Era o jachetă albastră, destul de nouă, cu nasturi de alamă.

Peter se crezu pierdut şi vărsă lacrimi grele, dar suspinele lui fură auzite de nişte vrăbii prietenoase, care zburară îngrijorate până la el şi—l implorară să se străduiască să se elibereze.

Domnul McGregor veni cu o sită, în care socotea să—L prindă pe Peter; dar acesta se strecură la timp afară din hăinuţa lui şi, lăsând—o în urmă, o zbughi într—un şopron de unelte şi sări drept într—o stropitoare. Ar fi fost o ascunzătoare pe cinste, dacă nu ar fi avut atâta apă în ea.

Domnul McGregor era pe deplin încredinţat că Peter era ascuns pe undeva, prin şopron, poate sub un ghiveci. începu să le întoarcă cu grijă, uitându—se sub fiecare.

Dintr—odată Peter strănută —„Hapciu!" — şi Domnul McGregor fu într—o clipă pe urmele lui. încercă să—l prindă sub picior, însă Peter o zbughi pe fereastră, răsturnând trei ghivece în drumul lui. Fereastra era prea îngustă pentru Domnul McGregor, care obosise alergând după Peter, aşa că se întoarse la treburile lui.

Peter se opri o clipă să—şi tragă sufletul; ii pierise suflul şi tremura de spaimă, ca să nu mai spunem că habar n—avea în ce direcţie s—o apuce. Unde mai pui că era ud leoarcă din pricina ascunzişului.

După o vreme, o luă iar din loc, *lipa—lipa,* încetişor, căutând o cale de ieşire.

Dădu peste o uşă într—un perete; dar era încuiată şi un iepuraş rotunjor ca el nu s—ar fi putut furişa pe sub ea.

O şoricică bătrână alerga încolo şi încoace peste pragul de piatră al uşii, cărând boabe de mazăre şi de fasole pentru familia ei din pădure. Peter o întrebă încotro era poarta, dar aşa mare era bobul de mazăre pe care îl avea în gură, că şoricica nu—i putu răspunde. Dădu doar din cap spre el. Peter începu să plângă.

Apoi încercă să—şi găsească drumul prin grădină, dar nedumerirea lui se făcu şi mai mare. In scurt timp, dădu peste heleşteul din care—şi umplea Domnul McGregor stropitorile. O pisică albă se zgâia la nişte peşti aurii; îi urmărea foarte, foarte tăcută, dar, din când în când, vârful cozii ei fremăta de parca ar fi avut viaţă proprie. Peter socoti că era mai bine să plece fără să—i vorbească; auzise el despre pisici de la vărul lui, Iepuraşul Benjamin.

O luă înapoi spre şopronul de unelte, dar, pe nepusă masă, auzi în apropiere hârşâitul unei sape: *hârşti—hârşti.* Peter se piti în tufişuri.

Pe negândite însă, ca şi cum nu s—ar fi întâmplat nimic, ieşi de—acolo, se caţără pe o roabă şi aruncă o privire. De îndată îl zări pe Domnul McGregor plivind ceapa. Era cu spatele la Peter şi, în faţa lui, era şi poarta!

Peter coborî în mare linişte de pe roabă şi o luă la goană cât îl ţineau picioarele, drept pe aleea din spatele tufelor de afine.

Domnul McGregor îl dibui când dădea colţul, dar lui Peter nici că—i păsă. Se strecură pe sub poartă şi, în sfârşit, ieşi în siguranţă din grădină şi se trezi în pădure.

Domnul McGregor agăţă hăinuţa şi pantofii lui Peter în chip de sperietoare pentru ciori.

Peter nu se opri din alergat şi nici nu privi în urma lui până nu se văzu acasă, sub bradul cel mare.

Era atât de obosit, că se prăbuşi pe nisipul catifelat şi plăcut de pe podeaua vizuinii şi închise ochii. Mama lui era ocupată cu gătitul; dar se minună când îl văzu fară haine. Erau a doua jachetă şi a doua pereche de pantofi pe care Peter le rătăcise în ultimele două săptămâni.

Cu părere de rău trebuie să vă spun că Peter nu s—a simţit foarte bine în seara aceea.

Mama lui 1—a băgat în pat, a făcut nişte ceai de muşeţel şi i 1—a dat lui Peter.

—O lingură de ceai înainte de culcare!

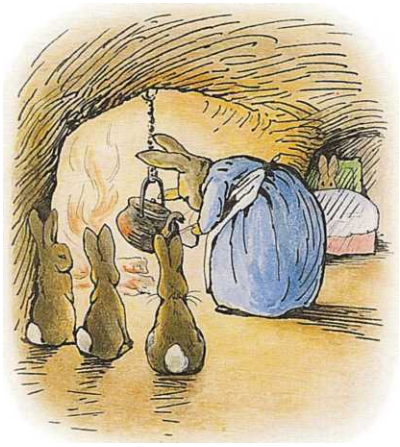

Flopsy, Mopsy şi Codiţă Pufoasă avură însă parte de chifle, lapte şi mure la cină.

SFÂRŞIT

POVESTEA IEPURAŞULUI BENJAMIN

Într—o dimineaţa, un iepuraş se aşează pe o limbă de nisip. îşi ciuli urechile, ascultând *tropoti—trop, tropoti—trapul* unui ponei.

O şaretă venea pe drum; era condusă de Domnul McGregor, alături de care stătea Doamna McGregor, purtând cea mai arătoasă bonetă.

Îndată ce trecură, Iepuraşul Benjamin se lăsă să alunece direct în drum şi porni, *ţop—hop—ţop* să—şi viziteze rubedeniile care locuiau într—o pădurice, în spatele grădinii Domnului McGreeor.

În pădurice erau o mulţime de vizuini; în cea mai ordonată şi mai nisipoasă dintre ele locuiau mătuşa lui Benjamin şi verişorii lui — Flopsy, Mopsy, Codiţă Pufoasă şi Peter.

Bătrâna Doamnă Iepuraş era văduvă; îşi câştiga traiul tricotând mănuşi din blăniţă de iepure şi manşoane (am cumpărat şi eu odată o pereche dintr—un bazar), în plus, vindea mirodenii, ceai de rozmarin şi tutun pentru iepuri (pe care *noi* îl numim lavandă).

Micul Benjamin nu era foarte nerăbdător să—şi vadă mătuşa.

O luă prin spatele bradului şi fu cât pe—aci să cadă peste verişorul lui, Peter.

Peter stătea de unul singur. Părea necăjit şi era învelit într—o batistă de buzunar, roşie.

—Peter, şopti micuţul Benjamin, unde—ţi sunt hainele?
—Le poartă sperietoarea de ciori din grădina Domnului McGregor, răspunse Peter şi—i povesti toată istoria urmăririi prin grădină, când fusese nevoit
să—şi lase în urmă pantofii şi hăinuţa.

Micul Benjamin se aşeză lângă verişorul lui, încredinţându—L că Domnul McGregor plecase cu şareta, împreună cu Doamna McGregor, şi de bună seamă că aveau să lipsească toată ziua fiindcă Doamna McGregor purta boneta ei cea mai bună.

Peter îi mărturisi că el spera să vină ploaia.

În acest moment, se făcu auzită vocea bătrânei Doamne Iepuraş, strigând în vizuină:

—Codiţă Pufoasă! Codiţă Pufoasă! Mai adu nişte muşeţel!

Peter spuse că s—ar simţi mai bine dacă ar ieşi puţin să se plimbe.

Ieşiră împreună ţinându—se de mână şi se cocoţară pe muchia netedă a zidului de la marginea pădurii. De—acolo se uitară în grădina Domnului McGregor. Pantofii şi hăinuţa lui Peter puteau fi văzute limpede atârnând pe sperietoare, care avea în vârf o pălărie veche a Domnului McGregor.

—Îţi strici hainele dacă te strecori pe sub gard; cea mai bună cale de a ajunge în grădină este să cobori din păr, zise micul Benjamin.

Peter căzu cu capul înainte, dar nu se lovi, fiindcă pământul era proaspăt greblat şi moale.

Fuseseră plantate răsaduri de lăptuci.

Lăsară o mulţime de urme mici şi ciudate prin răsaduri, mai ales micul Benjamin, care era încălţat cu saboţi.

Primul lucru care trebuia făcut, după el, era să recupereze hăinuţele lui Peter, ca să poată folosi apoi batista de buzunar.

Le dădură jos de pe sperietoare. Plouase în noaptea de dinainte; aşa că pantofii erau încă uzi, iar hăinuţa intrase puţin la apă.

Benjamin încercă şi pălăria care se dovedi a—i fi însă prea mare.

Apoi propuse să strângă cepe în batistă, ca un mic dar pentru mătuşa sa.
Peter nu prea se simţea în largul lui; i se părea că aude tot felul de zgomote.
Benjamin, dimpotrivă, se simţea ca acasă şi se înfruptă dintr—o foaie de lăptucă.
Îi povesti că obişnuia să vină în grădină cu tatăl lui, să ia lăptuci pentru cina de duminică.
(Tăticul lui Benjamin era cunoscut drept Bătrânul Iepuraş Benjamin.)
Lăptucile erau, fără doar şi poate, delicioase.

Peter nu mânca nimic, spunând că ar prefera să meargă acasă, în scurt timp pierdu jumătate din cepele strânse în batistă.

Micul Benjamin era de părere că nu mai puteau urca acum în păr cu bocceaua lor de legume. O luă cu îndrăzneală înainte spre celălalt capăt al grădinii. înaintară pe o potecuţă făcută din scânduri, pe lângă un zid de cărămidă roşie.

Şoriceii stăteau în prag, ronţăind sâmburi de cireşe şi facându—le cu ochiul lui Peter Iepuraşul şi Iepuraşului Benjamin.

În curând, Peter dădu iar drumul batistei de buzunar.

Trecură printre nişte ghivece, rame şi ciubere. Peter auzea zgomote din ce în ce mai puternice şi ochii i se făcuseră cât cepele de spaimă!

Era cu un pas sau doi înaintea vărului său când, deodată, se opri.

Iată ce văzură iepuraşii după colţ!

Micul Benjamin aruncă o privire şi, în mai puţin de jumătate de minut, se ascunse, trăgându—l după el pe Peter, împreună cu cepele, sub un coş mare...

Pisica se ridică şi se întinse, după care veni să adulmece coşul.

Poate că—i plăcea mirosul de ceapă!

În orice caz, se aşeză deasupra coşului şi rămase acolo vreme de *cinci ore.*

Nu pot să vi—i desenez pe Peter şi pe Benjamin sub coş, pentru că era destul de întuneric acolo şi pentru că mirosul de ceapă era ceva de speriat; pe Peter Iepuraşul şi pe micul Benjamin i—a făcut să plângă.

Soarele se ridicase în spatele pădurii şi era o după—amiază târzie; dar pisica tot nu coborâse de pe coş.

În depărtare se auzi un *poc—boc—ţop* şi câteva bucăţele de mortar căzură din zidul de deasupra.

Pisica privi în sus şi—l văzu pe Bătrânul Domn Iepuraş Benjamin umblând ţanţoş pe marginea de sus a zidului.

Fuma o pipă de tutun pentru iepuri şi avea o nuieluşă în mână.

Îl căuta pe fiul său.

Bătrânul Domn Iepuraş nu se lăsa deloc impresionat de pisici.

Făcu un salt teribil de pe zid asupra pisicii, o alungă de pe coş şi o fugări până în seră, smulgându—i un smoc de blană.

Luată prin surprindere, pisica nu se încumetă să se întoarcă şi să—L zgârie.

După ce o goni în seră, Bătrânul Domn Iepuraş încuie uşa în urma pisicii.

Apoi se întoarse la coş şi—l scoase de sub el pe Benjamin, trăgându—L de urechi, şi—i arse câteva nuieluşe.

Apoi îl scoase şi pe nepotul său Peter.

Se îngriji, apoi, să ia şi batista plină cu cepe şi ieşiră hotărâţi din grădină.

Când Domnul McGregor se întoarse acasă, jumătate de oră mai târziu, văzu câteva lucruri care—L uimiră peste poate.

Părea că prin toată grădina s—ar fi plimbat cineva în saboţi — numai că urmele erau neînchipuit de mici!

Mai mult, îi era peste puteri să înţeleagă felul în care pisica reuşise să se închidă singură *în* seră, când uşa era încuiată pe *dinafară*.

Când Peter ajunse acasă, mama lui îl iertă, de bucurie că—şi găsise hăinuţa şi pantofii. Codiţă Pufoasă şi Peter desfăcură batista, iar Bătrâna Doamnă Iepuraş agăţă cepele de tavanul bucătăriei, laolaltă cu mirodeniile şi cu tutunul pentru iepuri.

SFÂRŞIT

POVESTEA IEPURAŞILOR LUI FLOPSY

Se spune că dacă mănânci prea multe lăptuci te caută Moş Ene.

Mie nu mi s—a făcut niciodată somn după o asemenea masă, dar la fel de adevărat este că eu nu sunt din neamul iepuresc. Asupra iepuraşilor lui Flopsy lăptucile aveau însă, fără doar şi poate, acest efect!

Când a crescut, Iepuraşul Benjamin s—a căsătorit cu verişoara lui, Flopsy. Au avut o familie numeroasă şi au trăit veseli şi nesăbuiţi.

Nu—mi aduc aminte numele fiecărui copil; toată lumea îi ştia de „iepuraşii lui Flopsy".

Cum nu aveau mereu suficientă mâncare, Benjamin obişnuia să împrumute verze de la fratele lui Flopsy, Peter Iepuraşul, care avea o grădiniţă specială pentru copii.

Câteodată însă nici Peter nu mai avea suficiente verze.

Când se întâmpla să nu mai aibă ce mânca, Iepuraşii lui Flopsy traversau câmpul până la grămada de gunoi din şanţul aflat în apropierea grădinii Domnului McGregor.

Grămada de gunoi a Domnului McGregor era un mare talmeş—balmeş. Erau aruncate acolo străchini sparte şi pungi de hârtie, precum şi munţi de iarbă tăiată de maşina de cosit (care avea întotdeauna un gust uleios), câţiva dovlecei stricaţi şi o cizmă veche sau două. într—o zi — ce mai bucurie pe ei! — găsiră nişte lăptuci din cale—afară de mari, care dăduseră în floare.

Iepuraşii lui Flopsy pur şi simplu s—au ghiftuit cu lăptuci. Unul câte unul, au căzut doborâţi de somn în iarba cosită.

Benjamin nu fu răpus de somn aşa de repede ca puii lui. înainte să adoarmă, avu mintea suficient de limpede cât să—şi acopere faţa cu o pungă de hârtie, care să—l apere de muşte.

Iepuraşii lui Flopsy dormiră nestingheriţi sub soarele mângâietor. Dinspre pajiştea vecină se auzea hârşâitul îndepărtat al maşinii de cosit. Muştele zumzăiau în jurul zidului şi o şoricică scotocea prin gunoiul din borcanele de gem.

(Pot să vă spun şi care era numele ei: era Thomasina Şoricica—Fărâmica, o şoricică de pădure cu o coadă lungă). Trecu foşnind peste punga de hârtie şi—l trezi pe Iepuraşul Benjamin. Şoricică îşi ceru stăruitor iertare, amintind şi că—L cunoştea pe Peter Iepuraşul.

Şi cum vorbeau ei, în apropierea zidului, auziră un zgomot puternic de paşi deasupra capetelor; şi, deodată, Domnul McGregor deşertă un sac de iarbă cosită chiar peste Iepuraşii lui Flopsy care dormeau! Benjamin se făcu mic sub punga lui de hârtie, iar şoricica se pitula într—un borcan de gem.

Iepuraşii zâmbiră încântaţi în somnul lor cel dulce sub ploaia de iarbă; somnul pricinuit de lăptuci era aşa de adânc, încât nu se treziră.

Visau că mama lor Flopsy îi adormea într—un pat de fân.

Domnul McGregor aruncă o privire în jos după ce—şi goli sacul — văzu câteva vârfuri ciudate de urechiuşe maro ieşind din iarba cosită. O vreme se uită ţintă la ele.

O muscă se opri pe—o urechiuşă care se mişcă.

Domnul McGregor coborî pe movila de gunoi.

—Unu, doi, trei, patru! Cinci! Şaaaase iepuraşi! numără el în timp ce—i băga în sac.

Iepuraşii lui Flopsy visau că mama lor îi întorcea în somn. Se mişcară puţin, dar nu se treziră.

Domnul McGregor legă sacul şi—l lăsă pe zid. Se duse apoi să oprească maşina de cosit.

Cât timp lipsi el, Doamna Iepuraş Flopsy (care rămăsese acasă) traversă câmpul.

Se uită bănuitoare la sac şi se întrebă unde dispăruseră cu toţii.

Tocmai atunci şoricica ieşi din ascunzătoare, Benjamin îşi dădu punga jos din cap şi amândoi îi povestiră groaznica întâmplare.

Benjamin şi Flopsy erau deznădăjduiţi, căci nu puteau desface sfoara.

Însă Doamna Şoricica—Fărâmica era o persoană cu multe talente. Reuşi să roadă un colţ al sacului, suficient cât să facă o gaură.

Pe—acolo fură scoşi iepuraşii şi ciupiţi ca să se trezească.

Părinţii umplură sacul cu trei dovlecei stricaţi, o bidinea veche şi doi napi ofiliţi.

Pe urmă, se ascunseră cu toţii sub o tufă, în aşteptarea Domnului McGregor.
Domnul McGregor se întoarse, luă sacul şi plecă mai departe.
Îl târa pe drum, ca şi cum ar fi fost foarte greu.
Iepuraşii lui Flopsy îl urmară păstrând totuşi, pentru siguranţă, o distanţă rezonabilă.

Îl văzură intrând în casă.

Se furişară sub fereastră, să asculte ce se întâmplă.

Domnul McGregor îşi aruncă sacul pe podeaua de piatră într—un fel care le—ar fi pricinuit mari neajunsuri Iepuraşilor lui Flopsy, dacă ar fi fost înăuntru.

Îl putură auzi cum îşi târa scaunul pe lespezi, chicotind.

—Unu, doi, trei, patru, cinci, şaaase iepuraşi! făcu Domnul McGregor.

—Poftim? Ce—ai spus? Ce—au mai stricat acum? întrebă Doamna McGregor.

—Unu, doi, trei, patru, cinci, şaaase iepuraşi! repetă Domnul McGregor, numărând pe degete.

—Ce tot spui, vino—ţi în fire, bătrân caraghios ce eşti! răspunse Doamna McGregor.

(Cel mai mic dintre Iepuraşii lui Flopsy se caţără pe pervazul ferestrei.)

Doamna McGregor puse mâna pe sac şi începu să—l pipăie. Spuse că se simţeau, într—adevăr, şase, dar cu siguranţă erau iepuri bătrâni, pentru că erau foarte tari şi aveau forme diferite.

—Nu—s buni de mâncat, dar blăniţele vor fi o căptuşeală grozavă pentru pelerina mea cea veche.

—Pelerina ta cea veche? strigă Domnul McGregor. Am să—i vând şi am să—mi iau tutun de ei!

—Tutun de iepuri! Am să—i jupoi şi o să le tai capetele!

Doamna McGregor dezlegă sacul şi—şi vârî mâna înăuntru. Se supără foarte, foarte tare când dădu de legume. Spuse că Domnul McGregor „i—o copsese dinadins".

Şi Domnul McGregor se supără din cale—afară. Unul dintre dovleceii stricaţi zbură pe fereastra bucătăriei şi—l lovi pe cel mai mic dintre Iepuraşii lui Flopsy, care fu rănit destul de rău.

Atunci Benjamin şi Flopsy hotărâră că sosise vremea să se întoarcă acasă.

Prin urmare, Domnul McGregor nu—şi cumpără tutun, iar Doamna McGregor nu avu parte de blănițe de iepure.

Crăciunul următor însă, Thomasina Şoricica—Fărâmica primi suficient puf de iepure cât să—şi facă o pelerină cu glugă, manşon şi o pereche de mănuşi călduroase.

SFÂRŞIT

POVESTEA DOMNULUI VULPOI

Am scris multe cărţi despre oameni cuviincioşi. Acum am de gând să întorc foaia şi să scriu o poveste despre două personaje cu apucături tare urâte, pe nume Tommy Viezure şi Domnul Vulpoi.

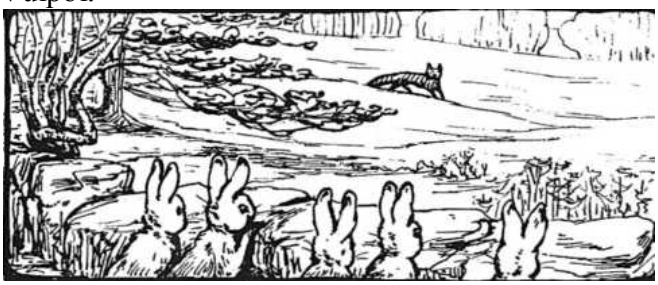

Nimeni n—ar fi putut spune despre Domnul Vulpoi că era „cumsecade". Iepurii nu puteau să—L sufere; îl simţeau de la un kilometru distanţă.

Îi plăcea să hoinărească şi avea mustăţi stufoase; nu ştiai niciodată de unde putea să apară.

Ba locuia într—o colibă din pădurice, băgând groaza în familia bătrânului Domn Benjamin Ţopăilă, ba se muta într—un trunchi de trestie de lângă lac, punând pe fugă raţele sălbatice şi şobolanii de apă.

Iarna şi primăvara devreme putea fi găsit de obicei într—o vizuină dintre stâncile de pe vârful Bull Banks, chiar sub Oatmeal Crag. Avea vreo şase case, dar nu—l prea găseai în niciuna. Casele nu erau cu totul părăsite când Domnul Vulpoi pleca, pentru că în locul lui se muta, adesea, Tommy Viezure (fără să ceară întotdeauna voie).

Tommy Viezure era un ins scund, ţepos şi îndesat, cu mers legănat şi cu un rânjet care i se lungea pe toată faţa. Nu avea obiceiuri foarte frumoase. Se hrănea cu broaşte, cuiburi de viespi şi viermi şi—şi purta paşii legănaţi sub lumina lunii, dezgropând te miri ce.

Avea haine foarte murdare şi, cum dormea toată ziua, se culca mai mereu încălţat. Iar patul în care—şi târa cizmele era, mai întotdeauna, al Domnului Vulpoi.

Se mai întâmpla ca Tommy Viezure să mănânce uneori şi plăcintă cu iepure, dar numai din iepurii tineri, foarte fragezi; şi asta când nu era nimic altceva de mâncare. Era prietenos cu bătrânul Domn Ţopăilă; niciunul nu le putea suferi pe vidrele cele haine şi, de asemenea, amândoi îl urau pe Domnul Vulpoi; tăifasuiau adesea despre această situaţie dureroasă.

Bătrânul Domn Ţopăilă era gârbovit de ani. Stătea la lumina soarelui, la intrarea în vizuină, înfofolit într—un şal, pufăind din pipă tutun pentru iepuri.

Locuia cu fiul lui, Iepuraşul Benjamin, şi cu nora lui, Flopsy, care aveau o mulţime de copii. Bătrânul Domn Ţopăilă avea grijă de ei în acea după—amiază, Benjamin şi Flopsy fiind plecaţi cu treburi.

Bebeluşii iepuraşi de—abia deschiseseră ochişorii albaştri şi începuseră să dea din picioruşe. Stăteau într—un pătuţ moale, căptuşit cu puf de iepure şi fân, într—o mică gaură, separată de vizuina iepurilor mai mari. Ca să fim cinstiţi, bătrânul Domn Ţopăilă uitase cu totul de ei.

Stătea la soare, pălăvrăgind prietenește cu Tommy Viezure, care trecuse pe—acolo cu un sac, o sapă de plivit şi nişte capcane de cârtiţe. Se plângea amarnic că ouăle de fazan sunt din ce în ce mai greu de găsit, din cauză că Domnul Vulpoi le şterpeleşte. Iar vidrele mâncaseră toate broaştele cât dormise el, pe timpul iernii.

—De două săptămâni n—am avut parte nici măcar de—o singură masă îndestulătoare! Trăiesc din ghinde. în curând, voi fi nevoit să devin vegetarian şi să—mi mănânc propria coadă! zise Tommy Viezure.

Nu era o glumă prea bună, dar îl amuză pe bătrânul Domn Ţopăilă, dat fiind că Tommy Viezure era aşa rotofei şi bondoc şi mereu cu rânjetul pe buze.

Aşa că bătrânul Domn Ţopăilă râse şi—l îndemnă pe Tommy Viezure să intre puţin, să guste o felie din prăjitura de seminţe şi un pahar de „vin de ciuboţica—cucului făcut de nora mea, Flopsy". Tommy Viezure s—a strâns cum a putut mai bine, cât să încapă în vizuina iepurilor.

După aceea bătrânul Domn Ţopăilă mai fuma o pipă şi—i oferi lui Tommy Viezure un trabuc din foi de varză care era aşa de tare, că—L făcu pe Tommy Viezure să rânjească mai abitir ca—n alte daţi. Fumul umplu toată vizuina. Bătrânul Domn Ţopăilă tuşea şi râdea, iar Tommy Viezure pufăia şi rânjea.

Şi cum râdea şi tuşea din pricina fumului de varză, Domnul Ţopăilă îşi închise ochii...

Când Flopsy şi Benjamin se întoarseră, bătrânul Domn Ţopăilă se trezi. Tommy Viezure se făcuse nevăzut cu tot cu bebeluşi!

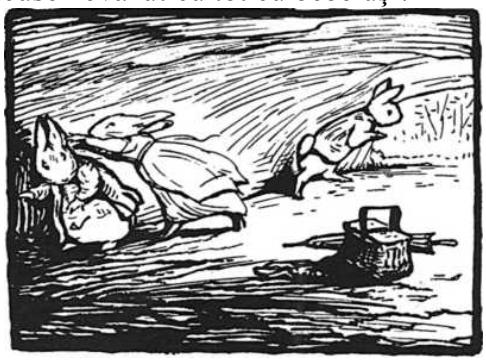

Domnul Ţopăilă nu mărturisi c—ar fi primit pe cineva în vizuină. însă mirosul de bursuc era de netăgăduit; şi în nisip erau urmele rotunde ale unui animal greoi.

Se făcuse de ruşine; Flopsy îşi zburli urechile de supărare şi—i arse o palmă.

Iepuraşul Benjamin porni pe dată în căutarea lui Tommy Viezure.

N—a fost greu să—l dibuiască; îşi lăsase urmele pe poteca şerpuitoare care urca prin pădure. Smulsese nişte muşchi şi nişte măcriş iepuresc de ici, săpase o gaură adâncă după sălbăţie colo şi pusese o capcană de cârtiţe. Un pârâiaş tăia drumul. Benjamin sări uşor peste el, fără să—şi ude lăbuţele; urmele bursucului se desluşeau limpede în mâl.

Poteca ducea spre un colţ al desişului, unde copacii fuseseră tăiaţi; în faţă erau trunchiuri de stejari înfrunziţi şi o mare de zambile — dar nu mirosul florilor fu cel care—l făcu pe Benjamin să rămână împietrit!

Înaintea lui se afla coliba Domnului Vulpoi şi, de data aceasta, Domnul Vulpoi chiar era acasă. Nu doar mirosul de vulpe o dovedea: din căldarea spartă ce ţinea loc de horn căsuţei ieşea fum.

Benjamin se opri şi privi cu atenţie, mustăcind. înăuntrul colibei, cineva scăpă o farfurie şi zise ceva. Benjamin bătu din picior şi o luă la sănătoasa.

Nu se mai opri până în celălalt capăt al pădurii. Se pare că şi Tommy Viezure tot pe—acolo o luase. Pe partea de sus a zidului văzu, din nou, urme de bursuc şi petice dintr—un sac agăţate într—un tufiş.

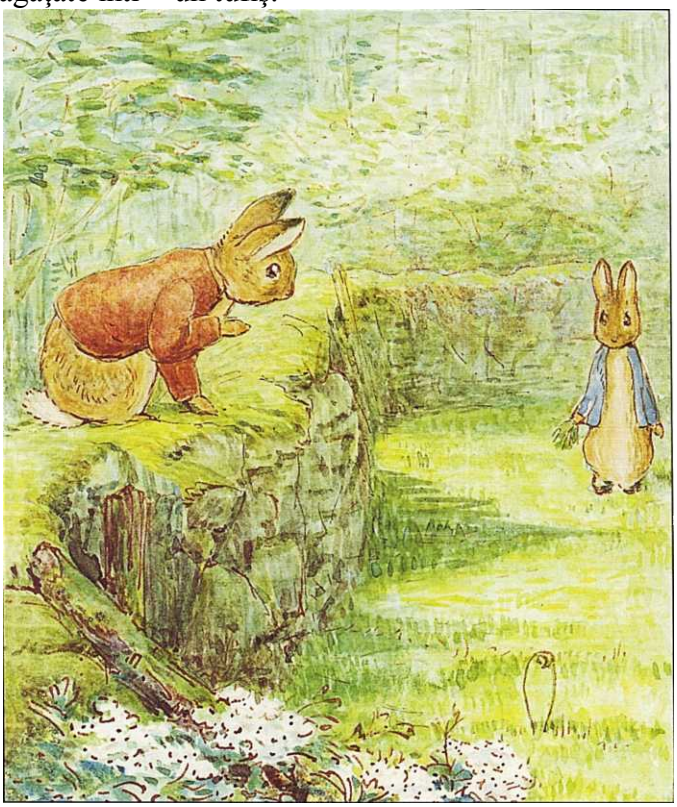

Benjamin trecu peste zid, în poiană. Găsi o capcană de cârtiţe proaspăt pusă; era încă pe urmele lui Tommy Viezure. Era după—amiaza, târziu. Alţi iepuri ieşeau să se bucure de aerul serii. Unul dintre ei, cu o haină albastră, căuta cu atenţie păpădii.

—Vărule Peter! Peter Iepuraş! Peter Iepuraş! strigă Benjamin.

Iepuraşul cu haină albastră se opri şi—şi ciuli urechile:

—Ce s—a întâmplat, vere Benjamin? Ai văzut vreo pisică? Sau pe John Dihonii Hoţoman?

—Nu, nu, nu! Mi—a vârât familia în sac — Tommy Viezure —, mi i—a furat, l—ai văzut cumva?

—Tommy Viezure? Câţi dintre ei, vere Benjamin?

—Şapte, vere

Peter, şi toţi gemeni! A trecut pe—aici? Spune—mi degrabă!!

—Da, da; nu sunt nici zece minute de când... a spus că sunt *omizi;* mă gândeam eu că dau cam zdravăn din picioruşe pentru nişte omizi.

—Dar pe unde, pe unde a luat—o, vere Peter?
—Avea un sac cu ceva viu înăuntru; m—am uitat la el cum
punea o capcană de cârtiţe. Stai să mă gândesc, vere Benjamin; spune—mi povestea de la început.

Benjamin făcu întocmai.

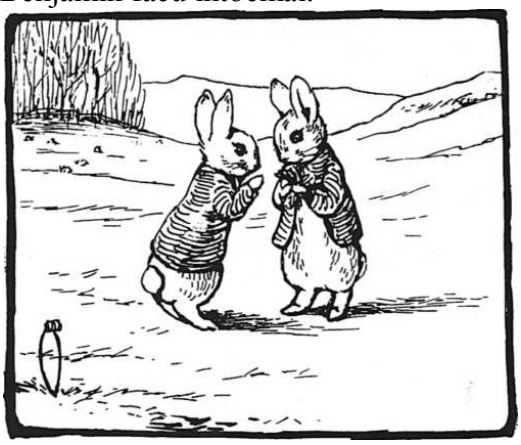

—Unchiul meu Ţopăilă a dat dovadă de o lipsă de prudenţă de neiertat la anii lui, zise Peter gânditor; dar avem două indicii care ne dau speranţă. Familia ta e în viaţă şi dă cu îndârjire din picioruşe; iar Tommy Viezure are stomacul plin. Probabil că se va duce să se culce şi—i va păstra pentru micul dejun.
—Pe unde a luat—o?
—Vino—ţi în fire, vere Benjamin! Ştiu foarte bine încotro a luat—o. Cum Domnul Vulpoi era acasă, în coliba lui, de bună seamă că s—a îndreptat spre cealaltă locuinţă a Domnului Vulpoi, sus, în vârful dealului Bull Banks. Ştiu asta în parte şi pentru că s—a oferit să—i lase vorbă surorii mele, Codiţă Pufoasă; mi—a spus că—i e în drum. (Codiţă Pufoasă se măritase cu un iepure negru şi se dusese să locuiască pe deal.)

Peter îşi ascunse păpădiile şi—i ţinu tovărăşie îndureratului tată, care era foarte agitat. Traversară mai multe câmpuri şi începură să urce dealul; urmele lui Tommy Viezure puteau fi desluşite limpede. Părea să se fi oprit la fiecare douăzeci de metri, să—şi lase sacul de pe umăr şi să se odihnească.

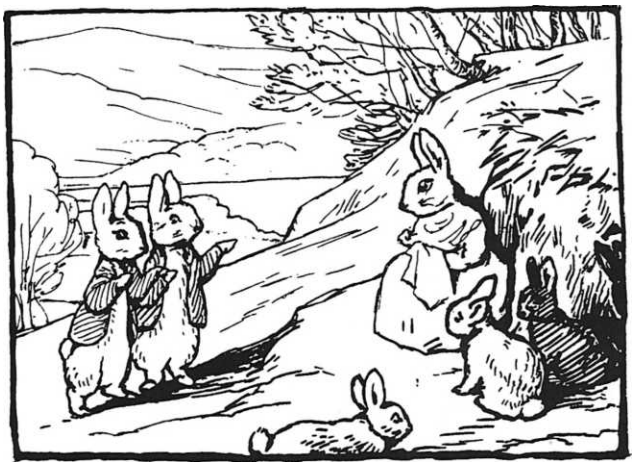

—Trebuie să fie tare obosit; suntem foarte aproape de el, după miros. Ce fiinţă nesuferită! zise Peter.

Soarele lumina încă, mângâind cu blândeţe păşunile de pe deal. La jumătatea urcuşului, Codiţă Pufoasă aştepta în pragul vizuinii, cu patru sau cinci iepuraşi de—o şchioapă jucându—se în jurul ei; unul negru, ceilalţi cafenii.

Codiţă Pufoasă îl văzuse pe Tommy Viezure de la distanţă. întrebată dacă soţul ei era acasă, ea le spusese că Tommy Viezure se odihnise de două ori, din câte văzuse ea.

Dăduse bineţe, arătase spre sac şi rânjise parcă mai abitir ca niciodată.

—Vino, Peter! O să mi—i gătească, hai mai repede! zise Iepuraşul Benjamin. Urcară şi mai sus.

—E acasă; i—am văzut urechile negre ieşind din vizuină.

—Locuiesc prea aproape de stânci ca să se certe cu vecinii. Hai, vere Benjamin!

Când ajunseră aproape de pădurea din vârful dealului, începură să meargă mai cu grijă. Pomii creşteau printre stâncile adunate şi acolo, sub un colţ de stâncă, îşi făcuse Domnul Vulpoi casă. Era în vârful unui banc abrupt; pietrele şi tufele păreau să se prăvălească asupra—i. Iepurii o luară *pâş, pâş,* ciulind urechea şi aruncând priviri furişe, cu băgare de seamă.

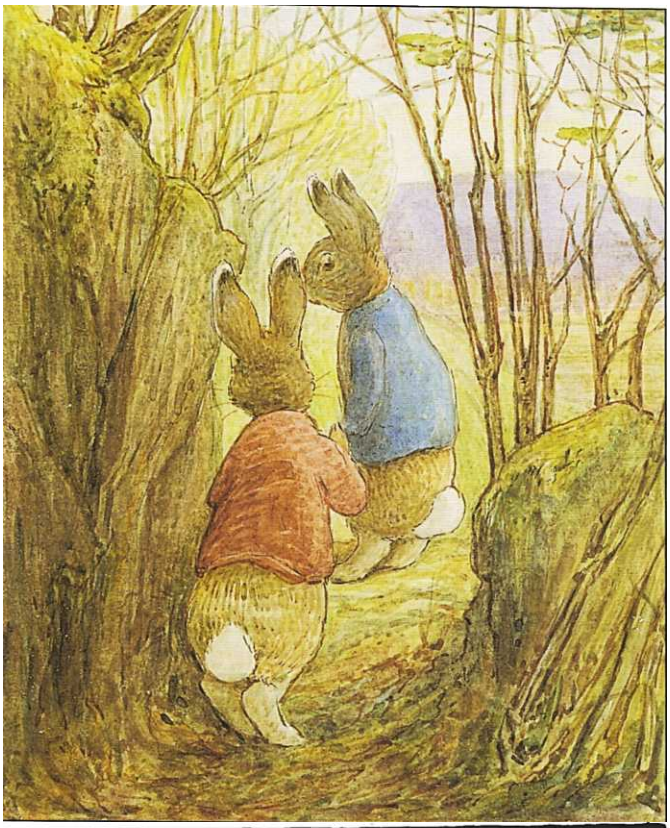

Casa era un amestec de grotă, închisoare şi cocină pe jumătate ruinată. La intrare, era o uşă masivă închisă şi ferecată.

Asfinţitul soarelui făcea obloanele casei să lumineze ca nişte limbi de foc; dar în bucătărie focul era stins. Iepuraşii putură vedea însă, privind pe fereastră, că totul era gata pregătit, surcelele uscate fiind rânduite cu grijă. Benjamin oftă uşurat. Instrumentele pregătite pe masa din bucătărie, îi dădură însă fiori. O uriaşă tavă de plăcintă goală, cu model albastru, aştepta lângă un cuţit mare, de tăiat plăcinta, o furculiţă şi un tocător.

În celălalt capăt al mesei erau o faţă de masă despăturită, o farfurie, un pahar tară picior, un cuţit şi o furculiţă, o solniţă, muştar şi un scaun — pe scurt, cele trebuincioase cuiva care se pregăteşte de cină.

Nu se zărea nici ţipenie de om şi, cu atât mai puţin, de iepuraş. Bucătăria era goală şi tăcută, iar timpul trecea. Peter şi Benjamin îşi lipiseră nasurile de geam şi se uitau în gol, pe măsură ce se lăsa seara.

Se căţărară pe bolovani până trecură de partea cealaltă a casei. Era umed şi urât mirositor, iar locul fusese năpădit de mărăcini şi măceş sălbatic. Iepurii tremurau îngroziţi.

—Bieţii mei copilaşi! Ce loc îngrozitor! N—am să—i mai văd niciodată! suspină Benjamin.

Se furişară până sub fereastra dormitorului. Era închisă şi zăvorâtă, ca la bucătărie. Dar erau semne că fereastra aceasta fusese deschisă de curând; pânzele de păianjen erau destrămate şi pe pervazul ferestrei se vedeau urme proaspete de noroi.

încăperea din spatele ferestrei era atât de întunecoasă încât, la început, nu putură desluşi nimic; auziră, în schimb, un zgomot — un fornăit domol şi regulat ca un sforăit. Şi, îndată ce ochii li se obişnuiră cu întunericul, băgară de seamă că în patul Domnului Vulpoi cineva dormea ghemuit sub pătură.

—S—a culcat cu cizmele în picioare, şopti Peter.

Benjamin, care tremura ca varga, îl trase pe Peter de lângă pervaz.

Sforăitul lui Tommy Viezure continuă să se audă, greoi şi ritmic, din patul Domnului Vulpoi. Nici urmă de pui însă.

Soarele apusese; o bufniţă începu să uhuie în pădure. Prin împrejurimi se iţeau multe lucruri neliniştitoare la vedere, care ar fi stat mai bine îngropate; oase şi tigve de iepuri, picioare de pui şi alte grozăvii. Era un loc înspăimântător şi foarte întunecat.

Se întoarseră în faţa casei şi încercară în fel şi chip să deschidă lacătul de la uşa bucătăriei. Se căzniră să îndese un cui ruginit între ramele ferestrelor, dar nu fu de niciun folos, mai ales lipsiţi de lumină cum erau.

Statură unul lângă celălalt în faţa ferestrei, şuşotind şi ascultând.

În jumătate de ceas, luna se ridică deasupra pădurii. Strălucea limpede şi rece peste casa dintre stânci, drept în fereastra bucătăriei. Dar tot nu se vedea nici picior de iepuraş!

Razele lunii luceau în lama cuţitului mare şi pe tava de plăcintă şi se răsfrângeau ca—ntr—o potecă de lumină pe duşumeaua murdară.

Lumina dădu la iveală o uşiţă în perete, lângă căminul din bucătărie: uşiţa mică de fier a unei sobe de cărămidă, din cele de pe vremuri, care se încingeau cu vreascuri de lemn.

Şi chiar în acea clipă, Peter şi Benjamin observară că, ori de câte ori zgâlţâiau fereastra, uşiţa cea mică se mişca şi ea, de parcă le—ar fi răspuns! Puişorii erau în viaţă, închişi în sobă!

Benjamin fu atât de emoţionat, că numai o minune făcu să nu—l trezească pe Tommy Viezure, al cărui sforăit continua solemn în patul Domnului Vulpoi.

Descoperirea nu le aduse însă prea multă alinare. Nu era chip să deschidă fereastra; deşi micuţii erau în viaţă, nu aveau cum să—şi croiască drum afară singuri; nu erau suficient de mari nici să se târască...

După un lung schimb de şoapte, Peter şi Benjamin se hotărâră să sape un tunel. începură să sape un metru sau doi mai jos de banc. Sperau să—şi poată deschide drum printre pietrele cele mari de sub casă; podeaua bucătăriei era atât de murdară, încât nu aveau cum să—şi dea seama dacă era de humă sau de lespezi.

Săpară ore în şir. Nu puteau face un tunel drept, din pricina bolovanilor, dar înainte ca noaptea să se fi sfârşit ajunseră sub podeaua bucătăriei. Benjamin era pe spate, râcâind tavanul cu lăbuţele. Ghearele lui Peter se tociseră cu totul; el stătea la ieşirea din tunel, îndepărtând nisipul din cale. Dădu de veste că se făcea dimineaţă — răsărea soarele — şi că începuse să se audă flecăritul gaiţelor de jos, din pădure.

Iepuraşul Benjamin ieşi din tunelul întunecos, scuturându—şi nisipul din urechi; îşi curăţă faţa cu lăbuţele. Cu fiecare minut, soarele strălucea mai puternic în vârful dealului. Deasupra văii se lăsase o mare de ceaţă albă, din care se iveau creştetele aurii ale copacilor.

Dinspre păşunile ascunse în ceaţă se auzi din nou strigătul certăreţ al unei gaiţe — urmat de strigătul ascuţit ca un urlet al unei vulpi!
Atunci, cei doi iepuri îşi pierdură firea cu totul şi făcură cel mai nesăbuit lucru pe care l—ar fi putut face. Se năpustiră degrabă în noul lor tunel de mică lungime şi se ascunseră în capătul acestuia, taman sub bucătăria Domnului Vulpoi.

Domnul Vulpoi urca dealul Bull Banks şi era cât se poate de prost dispus. Primul lucru care—L supărase fusese spartul farfuriei. Era vina lui, dar era o farfurie de porţelan, ultima dintr—un serviciu care fusese al bunicii lui, Bătrâna Vulpoaică. Colac peste pupăză, muştele nu fuseseră tocmai gustoase. Şi nu reuşise să prindă o fazăniţă pe cuib; e adevărat că nu erau decât cinci ouă. Dintre care două seci. Domnul Vulpoi nu avusese o noapte foarte spornică.

Ca de obicei, când era în toane proaste, îşi schimba locuinţa. întâi încercase să se mute în trunchiul de trestie, dar era umed şi vidrele
lăsaseră un stârv de peşte în apropiere. Domnului Vulpoi nu—i plăceau decât resturile lăsate de el.

Îşi croi drum pe deal în sus şi trecerea de netăgăduit a bursucului dinainte nu făcu decât să—i sporească proasta dispoziţie. Nimeni nu smulgea muşchiul atât de lipsit de rânduială ca Tommy Viezure.

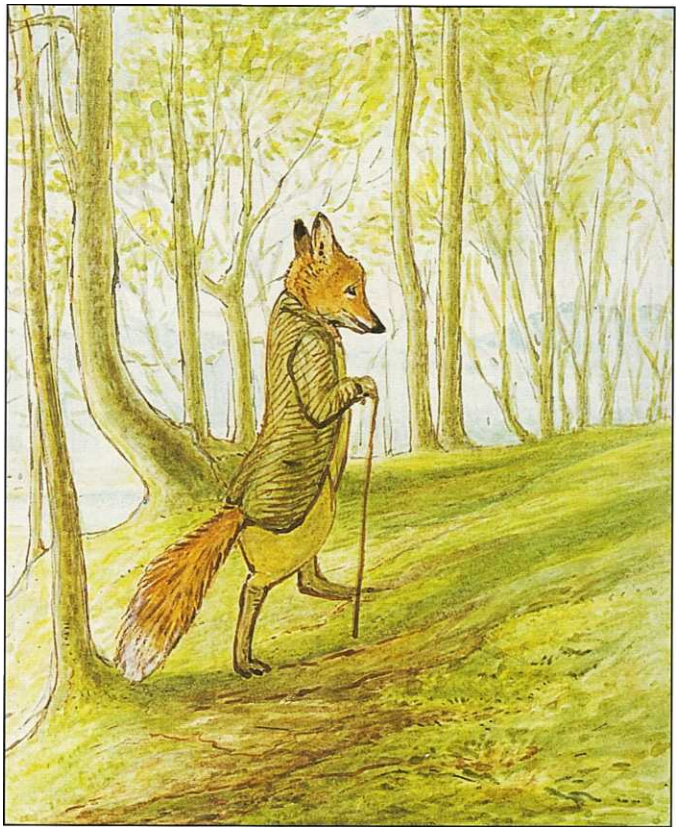

Domnul Vulpoi lovi cu bastonul de pământ, scoţând fum pe nări; ghici îndată încotro o luase Tommy Viezure. îi mai sărise ţandăra şi din pricina gaiţei care—L urma cu încăpăţânare. Zbura din pom în pom, certându—L, dând de veste oricărui iepure cu urechile ciulite că fie o pisică, fie vulpea însăşi se apropia de casa lor. La un moment dat, când îi zbură ţipând pe deasupra creştetului, Domnul Vulpoi se răsti la ea scoţând un urlet.

Se apropie cu mare băgare de seamă de casa lui, cu o cheie mare şi ruginită. Adulmecă şi mustăţile i se zbârliră. Casa era încuiată, dar Domnul Vulpoi se îndoia cum c—ar fi fost goală. întoarse cheia ruginită în lacăt; iepuraşii o putură auzi din tunel. Domnul Vulpoi deschise uşa cu luare aminte şi intră.

Văzând priveliştea care i se ivi înaintea ochilor, Domnul Vulpoi se simţi cuprins de furie. Iată scaunul Domnului Vulpoi, tava lui de plăcintă, cuţitul şi furculiţa sa, precum şi muştarul, solniţa şi faţa de masă pe care o lăsase împăturită pe dulap — totul pregătit pentru cină (sau pentru micul dejun) — fără îndoială de către nesuferitul de Tommy Viezure.

Mirosea a pământ reavăn şi a bursuc murdar, a cărui duhoare acoperea, din fericire, mirosul de iepure.

Dar ceea ce reţinu atenţia Domnului Vulpoi fu un zgomot — un fornăit regulat, surd şi molcom, ca un sforăit, care venea din patul lui.

Aruncă o privire printre balamalele uşii întredeschise de la iatacul său. După care se întoarse şi ieşi din casă în mare grabă. Mustăţile i se zburliseră şi gulerul de blană i se ridicase de mânios ce era.

Domnul Vulpoi îşi petrecu următoarele douăzeci de minute tot furişându—se în casă şi ieşind apoi în mare grabă. Pe măsură ce timpul trecea, se aventura din ce în ce mai mult înăuntru. Când era afară, scurma pământul de mânie. înăuntru însă se arăta prevăzător la vederea dinţilor lui Tommy Viezure.

Acesta stătea întins pe spate, cu gura deschisă într—un rânjet larg. Sforăia liniştit şi ritmic; dar unul dintre ochi nu—i era cu totul închis.

Domnul Vulpoi intra şi ieşea din iatac. în două rânduri îşi luă şi bastonul cu el, iar o dată aduse şi coşul de cărbuni. Se răzgândi însă apoi şi le îndepărtă.

Când se întoarse, după ce se descotorosise de coşul de cărbuni, Tommy Viezure era întins mai pe—o parte, dar părea să doarmă şi mai adânc. Era o fiinţă extrem de nesimţitoare, dar nu se temea câtuşi de puţin de Domnul Vulpoi; pur şi simplu, era prea leneş şi prea bine instalat ca să se mute.

Domnul Vulpoi se întoarse însă în iatac cu o frânghie de rufe. Timp de un minut îl cercetă cu atenţie pe Tommy Viezure, urmărindu—i sforăitul. Era foarte zgomotos într—adevăr, dar nu suna a prefăcătorie.

Domnul Vulpoi se întoarse cu spatele la pat şi deschise fereastra. Aceasta scârţâi şi Domnul Vulpoi se întoarse dintr—o săritură. Tommy Viezure, care deschisese un ochi, îl închise degrabă. Şi sforăitul continuă.

Manevrele Domnului Vulpoi erau ciudate şi destul de greoaie (dat fiind că patul se găsea chiar între fereastra şi uşa dormitorului). Deschise puţin fereastra şi îngrămădi cea mai mare parte a frânghiei pe pervazul acesteia. Restul frânghiei, cu tot c—un cârlig aflat la capătul ei, rămase în mâna lui.

Tommy Viezure sforăia conştiincios. Domnul Vulpoi se opri şi—l privi vreme de un minut; apoi părăsi, din nou, încăperea.

Tommy Viezure deschise amândoi ochii, se uită la frânghie şi rânji. Un zgomot se făcu auzit de dincolo de fereastră. Tommy Viezure închise, din nou, în grabă, ochii.

Domnul Vulpoi ieşise pe uşa din faţă şi înconjurase casa până la intrarea din spate. In drum, dădu peste vizuina iepurilor. Dacă i—ar fi dat prin cap cine se ascundea înăuntru, degrabă i—ar fi târât afară.

Piciorul i se afundă în tunel până deasupra capetelor lui Peter Iepuraşul şi al lui Benjamin, dar, din fericire, puse şi această faptă pe seama lui Tommy Viezure.

Luă colacul de sfoară de pe pervaz, ciuli urechea o clipă, după care legă frânghia de un pom. Tommy Viezure îl urmărea, cu un singur ochi, pe fereastră. Era nedumerit.

Domnul Vulpoi aduse o găleată grea, plină cu apă de la izvor şi merse împleticit cu ea, prin bucătărie, până în iatac.

Tommy Viezure sforăia de zor, uşor sfidător.

Domnul Vulpoi puse găleata lângă pat, luă capătul frânghiei cu cârlig — ezită şi privi la Tommy Viezure. Sforăiturile erau din cale—afară de puternice; însă rânjetul îi cam pierise.

Domnul Vulpoi se caţără cu mare grijă pe un scaun aflat la capul patului. Picioarele îi erau primejdios de aproape de dinţii lui Tommy Viezure.

Se întinse şi trecu celălalt capăt al frânghiei, cel cu cârligul, peste marginea baldachinului, acolo de unde ar fi trebuit să atârne perdelele.

(Perdelele Domnului Vulpoi erau împăturite şi puse bine, dat fiind că locuinţa era goală. La fel şi cuvertura. Tommy Viezure se învelise numai cu o pătură.) De pe scaunul lui, clătinându—se, Domnul Vulpoi se uită cu atenţie la Tommy Viezure; chiar că era un somnoros de zile mari!

Părea că nimic nu l—ar fi putut trezi — nici măcar frânghia care atârna deasupra patului.

Domnul Vulpoi coborî în siguranţă de pe scaun şi se strădui să urce din nou, de această dată cu tot cu găleata cu apă. Voia s—o agate de cârligul care atârna deasupra capului lui Tommy Viezure, aşa încât să înjghebe un fel de duş, acţionat de sfoara care trecea prin fereastră.

Dar cum natura îl blagoslovise cu picioare subţiri (deşi îi mai dăduse şi o fire răzbunătoare, şi mustăţi roşcate), nu fu în stare să ridice găleata până la nivelul cârligului şi al funiei. Aproape că se dădu peste cap.

Sforăitul se înteţea din ce în ce. Unul dintre picioarele lui Tommy Viezure zvâcni pe sub pătură, dar, cu toate acestea, bursucul îşi văzu mai departe de somn, liniştit.

Domnul Vulpoi coborî teafăr de pe scaun cu tot cu găleată. După ce chibzui o vreme, Domnul Vulpoi deşertă apa într—un lighean de spălat şi într—un urcior. Găleata goală nu mai era la fel de grea pentru el; aşa că o ridică peste capul lui Tommy Viezure, clătinându—se totuşi.

De bună seamă că nu mai văzuse în viaţa lui aşa un somnoros! Domnul Vulpoi se tot suia pe scaun şi cobora, şi tot cobora şi se suia din nou.

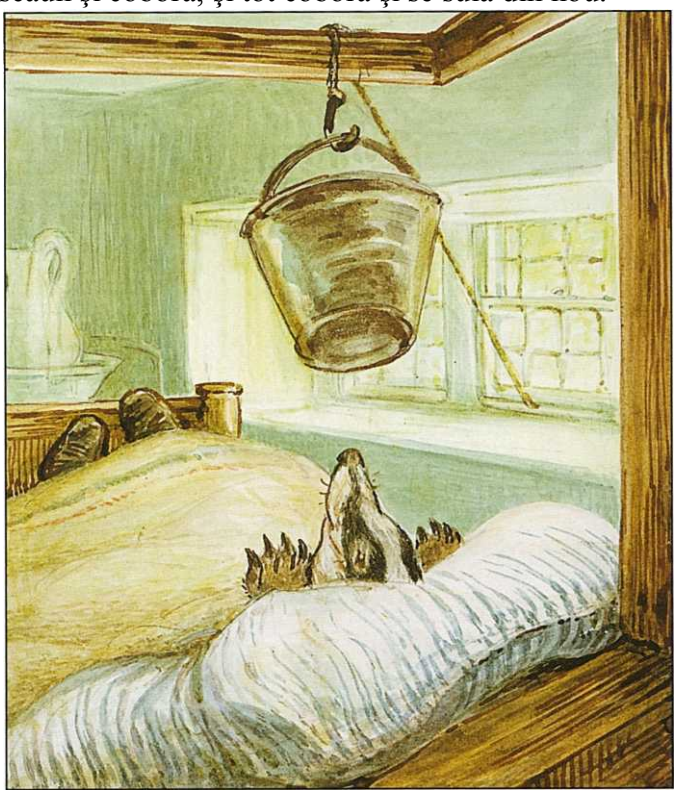

Cum nu putuse ridica toată găleata cu apă dintr—un foc, aduse un urcior de lapte şi umplu găleata puţin câte puţin, cu câte un sfert de litru de apă. Găleata se umplea din ce în ce şi se clătina ca un pendul. Din când în când, mai sărea câte un strop pe lângă; dar Tommy Viezure tot sforăia regulat şi nu mişca deloc — excepţie făcând un singur ochi.

În sfârşit, Domnul Vulpoi termină cu toate pregătirile. Găleata era plină cu apă; frânghia era bine întinsă pe deasupra patului şi apoi peste pervaz, până la pomul de—afară.

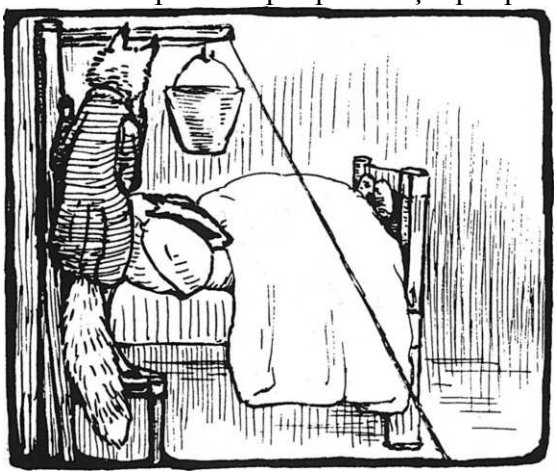

„O să fie mare harababură în iatac; dar nici c—aş mai putea să mă culc în patul acela fără să fac curăţenia de primăvară", îşi zise Domnul Vulpoi.

Îi aruncă o ultimă privire bursucului şi se strecură afară din cameră.

Ieşi din casă şi închise uşa de la intrare. Iepuraşii îi auziră paşii pe deasupra tunelului.

Alergă în spatele casei, cu gând să dezlege frânghia, aşa încât găleata plină cu apă să cadă peste Tommy Viezure.

„Am să—l trezesc ca luat din oală", îşi zise Domnul Vulpoi.

Cum plecă însă vulpoiul, Tommy Viezure se trezi în mare grabă; făcu vălătuc halatul Domnului Vulpoi şi îl puse în pat, sub găleată, în locul său, după care părăsi odaia rânjind mai larg ca niciodată.

Se duse în bucătărie, aprinse focul şi puse ibricul la fiert; pentru moment nu—şi bătu capul să gătească iepuraşii.

Când Domnul Vulpoi ajunse la pom, băgă de seamă că, din pricina greutăţii şi a tensiunii, nodul se strânsese atât de mult, încât nu mai putea fi desfăcut. Fu nevoit să—L roadă cu dinţii. Vreme de douăzeci de minute tot roase şi molfăi la el. În sfârşit, funia cedă cu o smucitură aşa de bruscă, încât aproape îl lăsă fără dinţi şi îl făcu să cadă pe spate.

În casă se auziră o hurducătură şi—un pleosc!, apoi zgomotul găleţii care se tot rostogolea.

Niciun strigăt însă. Domnul Vulpoi fu foarte încurcat; rămase neclintit şi ascultă cu mare atenţie. După aceea se zgâi pe geam. Apa picura din pat, iar găleata se rostogolise până într—un colţ.

În mijlocul patului, sub pătură, era *ceva* foarte turtit, acolo unde căzuse găleata (şi unde—ar fi trebuit să fie stomacul). Avea capul acoperit de pătura udă şi *nu mai sforăia.*

Nu era nicio mişcare şi nu se auzea niciun alt sunet decât picuratul apei din saltea.

Domnul Vulpoi privi scena vreme de jumătate de oră; ochii îi sclipeau. După care făcu un salt şi deveni, deodată, atât de îndrăzneţ, încât bătu în fereastră; vălătucul însă nu se clinti.

Da, nu mai încăpea nicio îndoială, era chiar mai bine decât ticluise el: găleata îl lovise pe bietul de Tommy Viezure şi—l lăsase fără sunare!

„Am să—L îngrop pe nefericitul ăsta în tunelul săpat chiar de el. După care o să—mi scot aşternuturile, să se usuce la soare", îşi zise Domnul Vulpoi.

„Am să spăl faţa de masă şi am s—o întind la soare, să se albească. Iar pătura trebuie aerisită bine şi patul trebuie dezinfectat şi călcat cu fierul, după care trebuie încălzit cu o sticlă de apă fierbinte.

Am să fac rost de săpun fin, de săpun de casă şi de toate felurile, am să iau dezinfectant şi perii de curăţat şi pudră persană, şi am să scot mirosul cu fenic. Trebuie să am eu nişte dezinfectant pe undeva. Poate că va trebui să ard şi nişte sulf."

Se grăbi să dea roată casei ca să ia o lopată din bucătărie, „întâi am să pregătesc groapa, pe urmă am să—L scot pe nefericit din pătură..."

Deschise uşa...

Tommy Viezure stătea la masa din bucătărie a Domnului Vulpoi, turnându—şi ceai din ibricul Domnului Vulpoi în ceaşca Domnului Vulpoi. Era destul de uscat şi rânjea; şi aruncă pe vulpoi ceaiul fierbinte rămas în ceaşcă.

Atunci Domnul Vulpoi se năpusti asupra lui Tommy Viezure, şi Tommy Viezure se luptă cu Domnul Vulpoi printre cioburile de veselă şi o luptă straşnică se încinse pe podeaua bucătăriei. La fiecare trosnet de mobilă, iepuraşii aflaţi dedesubt aveau impresia că duşumeaua urma să se prăbuşească.

Se furişară afară din tunelul lor şi se tupilară după bolovani şi tufe, ascultând temători.

În casă era tărăboi mare. Iepuraşii bebeluşi din sobă se treziră speriaţi; poate c—a fost norocul lor că erau închişi înăuntru.

Totul era în dezordine, mai puţin masa din bucătărie. Şi totul era spart, mai puţin poliţa de deasupra căminului şi apărătoarea de foc. Vesela era făcută ţăndări.

Scaunele erau rupte, iar fereastra spartă. Ceasul căzuse cu o trosnitură şi peste tot se zăreau smocuri din mustăţile Domnului Vulpoi.

Vazele căzuseră de pe poliţa de deasupra căminului, borcanele de pe rafturi, ibricul din cui.Tommy Viezure călcase într—un borcan cu gem de zmeură.

Apa fiartă din ibric se vărsase peste coada Domnului Vulpoi.

Când se vărsase ibricul, se întâmpla ca Tommy Viezure, rânjind, să fie câştigător în lupta dintre ei, aşa că—L rostogolise pe Domnul Vulpoi pe uşă afară, ca pe—un buştean.

După care mârâielile şi lupta au continuat afară, iar cei doi s—au rostogolit pe bancul de nisip, apoi pe deal în jos, lovindu—se de bolovani.

Cu siguranţă Tommy Viezure şi Domnul Vulpoi nu se vor împăca în veci.

Cum au văzut că nu mai era nimeni pe coasta dealului, Peter Iepuraşul şi iepuraşul Benjamin au ieşit din tufişuri:

—Acum e momentul! Repede înăuntru, vere Benjamin! Fugi şi adu—i! Eu stau de pază la uşă!

Dar Benjamin se temea:

—Of, Doamne, se vor întoarce!

—Nu, nu se întorc.

—Ba da.

—Doamne, ce e la gura lor! Cred că au căzut în cariera de piatră. Şi totuşi Benjamin ezita, iar Peter îl tot îmboldea:

—Hai repede, că nu—i nicio primejdie. Închide uşa sobei, vere Benjamin, să nu dai de bănuit.

Cu siguranţă era mare agitaţie în bucătăria Domnului Vulpoi! In vizuina iepurilor, lucrurile nu se arătau aşa de bine. După ce se certaseră la cină, Flopsy şi bătrânul Domn Ţopăilă nu puseseră geană pe geană toată noaptea şi se certaseră din nou, la micul dejun. Bătrânul Domn Ţopăilă, prins cu mâţa—n sac, recunoscuse că avusese musafiri, dar refuzase să răspundă întrebărilor şi reproşurilor lui Flopsy. Ziua trecuse foarte greu.

Bătrânul Domn Ţopăilă, foarte îmbufnat, fusese consemnat într—un colţ, baricadat cu un scaun. Flopsy îi confiscase pipa şi îi ascunsese tutunul. Făcuse curăţenia de primăvară, să—şi mai verse focul şi tocmai terminase.

Bătrânul Domn Ţopăilă, din spatele scaunului, se întreba ce—o să mai facă în continuare.

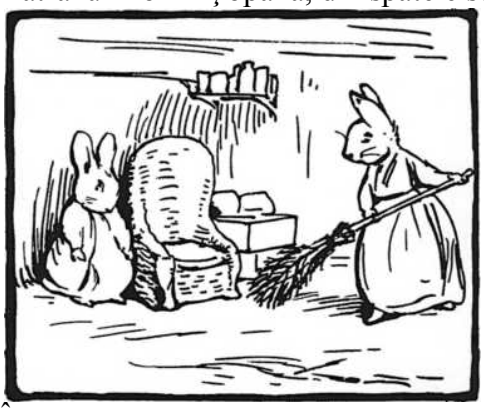

În bucătăria Domnului Vulpoi, printre sfarâmături, Iepuraşul Benjamin îşi croi cu greutate drum către sobă, înaintând temător într—un nor gros de praf. Deschise uşa sobei, pipăi înăuntru şi găsi o legătură caldă şi mişcătoare. Ridică povara cu mare grijă şi i se alătură lui Peter Iepuraşul.

—I—am luat! Putem pleca? Ar trebui să ne ascundem, vere Peter?

Peter ciuli urechile; zgomote îndepărtate de încăierare încă se mai făceau auzite din pădure.

Cinci minute mai târziu, doi iepuraşi coborau cu sufletul la gură pe dealul Bull Banks, ba cărând, ba târând un sac între ei, *hop—galop* peste iarbă. Ajunseră acasă teferi şi dădură buzna în vizuină.

Mare a fost uşurarea bătrânului Domn Ţopăilă, iar bucuria lui Flopsy şi mai mare când Peter şi Benjamin s—au întors triumfători cu tot cu iepuraşi.

Bebeluşii erau destul de zbârliţi şi foarte înfometaţi, aşa că fură hrăniţi degrabă şi culcaţi. In scurt timp îşi reveniră.

Domnului Ţopăilă i se înmâna o pipă nouă, lungă, şi o rezervă proaspătă de tutun de iepuri. Deşi încă avea mândria rănită, acceptă darul.

Fu iertat şi luară cu toţii cina împreună. Pe urmă, Peter şi Benjamin începură să povestească păţania lor — numai că nu aşteptaseră suficient de mult cât să vadă cum se terminase lupta dintre Tommy Viezure şi Domnul Vulpoi.

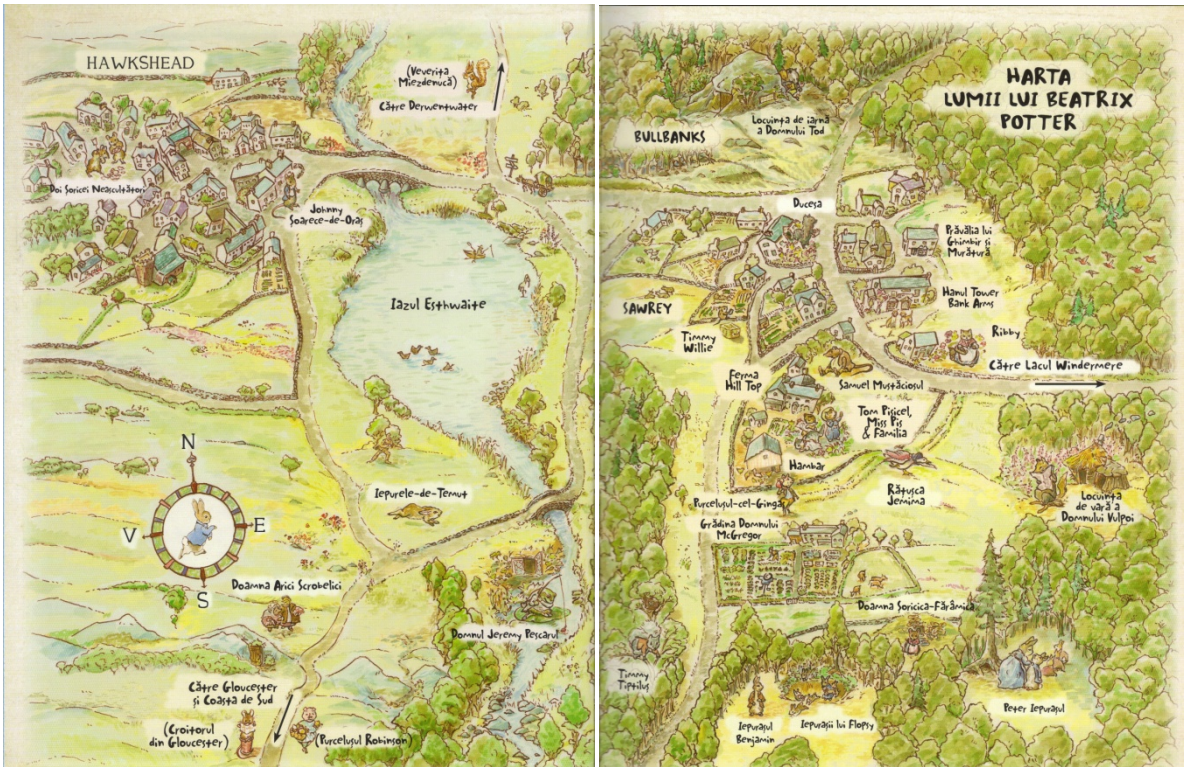
HAWKSHEAD
(Veverița Miezdenucă)
Către Derwentwater
Doi Șoricei Neascultători
Johnny Șoarece-de-Oraș
Iazul Esthwaite
N
V
E
S
Iepurele-de-Temut
Doamna Arici Scrobelici
Domnul Jeremy Pescarul
Către Gloucester și Coasta de Sud
(Croitorul din Gloucester)
(Purcelușul Robinson)
HARTA LUMII LUI BEATRIX POTTER
BULLBANKS
Locuința de iarnă a Domnului Tod
Ducesa
Prăvălia lui Grimbir și Murătură
Hanul Tower Bank Arms
SAWREY
Timmy Willie
Ribby
Către Lacul Windermere
Ferma Hill Top
Samuel Mustăciosul
Tom Pisicel, Miss Pis & Familia
Hambar
Purcelușul-cel-Gingaș
Grădina Domnului McGregor
Rățușca Jemima
Locuința de vară a Domnului Vulpoi
Doamna Șoricica-Fărâmică
Timmy Tipătilă
Iepurașul Benjamin
Iepurașii lui Flopsy
Peter Iepurașul

SFÂRŞIT